

Arrest

nr. 37 423 van 25 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 oktober 2009 *“tot vervallenverklaring van het recht op vestiging”* en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 oktober 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. RENTMEESTERS en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 22 augustus 1996 te Tanger (Marokko) in het huwelijk met een Belgische vrouw.

1.2. Op 18 oktober 1996 werd aan verzoeker een visum type D afgeleverd teneinde hem de mogelijkheid te geven zijn echtgenote in België te vervoegen.

1.3. Bij brieven van 22 oktober 1996 en 15 november 1996 deelde de echtgenote van verzoeker aan het bestuur mee dat zij niet wenste samen te wonen met verzoeker daar slechts een schijnhuwelijk werd afgesloten.

1.4. Verzoeker, die na een kort verblijf in het Rijk was teruggekeerd naar Marokko, diende op 23 september 1998 een tweede aanvraag in om een visum gezinshereniging te verkrijgen.

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste op 26 augustus 1999, nadat de echtgenote van verzoeker aangaf met verzoeker te willen samenleven, om het gevraagde visum toe te staan.

1.6. De echtgenote van verzoeker deelde, bij brieven van 6 januari 2000 en 6 april 2000, aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoeker haar niet vervoegde en een relatie had met een andere vrouw in Nederland. Tevens maakte zij een afschrift over van een Marokkaanse akte van echtscheiding door verstoting. Naar aanleiding van een voorgenomen tweede huwelijk van de echtgenote van verzoekster werd evenwel vastgesteld dat deze akte in België niet rechtsgeldig was.

1.7. Verzoeker diende op 16 september 2004, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag tot vestiging in.

1.8. Op 18 oktober 2004 werd verzoeker, nadat de samenwoonst met zijn echtgenote was vastgesteld, in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.9. De echtgenote van verzoeker legde op 16 juli 2006 klacht neer wegens schijnhuwelijk.

1.10. Bij arrest van 27 mei 2009 werd het huwelijk tussen verzoeker en zijn Belgische partner door het hof van beroep te Antwerpen vernietigd op grond van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek (hierna: BW). Verweerder werd, via een schrijven van de procureur des konings van 1 juli 2009, van deze rechterlijke uitspraak op de hoogte gesteld.

1.11. Op 12 oktober 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker en op 13 oktober 2009 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht, die verzoeker op 2 december 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) De betrokkene heeft een C-kaart bekomen op basis van familiehereniging in functie van zijn Belgische echtgenote (F., N.). Hij diende op 16.09.04 een aanvraag vestiging in overeenkomstig het toenmalig art 40 van de vreemdelingenwet. Hierbij werd hij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Sinds 18.06.2009 werd hij ingeschreven in het bevolkingsregister.

De Dienst Vreemdelingenzaken werd op 01.07.09 op de hoogte gesteld van het op 27.05.09 door het Hof van Beroep van antwerpen gevelde arrest (nr 2015) tot nietigverklaring van dit huwelijk. Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

Overwegende dat de betrokkene een misdrijf heeft begaan door het aangaan van een schijnhuwelijk. Overwegende dat de betrokkene de Belgische procedure tot gezinshereniging misbruikt heeft gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het arrest van het Hof van beroep.

Overwegende dat uit het bovengenoemde arrest evenals uit het sociaal-economisch onderzoek gevoerd door de wijkagent blijkt dat hij geen financiële of affectieve band onderhoudt met de twee kinderen (B.S.) en (B.A.).

Als gevolg van het rechtsprincipe ‘Fraus omnia corrumpit’ kan de betrokkene geen rechten putten uit een misdrijf, dus wordt het recht op vestiging ingetrokken. (…)

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker evenzeer op 2 december 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van asiel en migratiebeleid wordt aan (B., Y.), geboren te TANGER op 22.09.1973 onderdaan marokko, het bevel gegeven om uiterlijk op 01/01/2010 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende landen (1) : Duitsland, Frankrijk : Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Oostenrijk, Griekenland, Finland, IJsland, Noorwegen, Zweden Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. (3)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Motivering :

Art. 7,3° wet 15.12.1980 De betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad : Bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van datum 27.06.09 (nr.2015) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane (F., N.) nietig verklaard als een schijnhuwelijk en dus strijdig met de openbare orde.

Art. 7,2° wet van 15.12.1980 De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan toegelaten : Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten, zo ook het recht op gezinshereniging.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij/zij gevaar, onverminderd rechtvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet. (...)”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 20 en 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker onderbouwt zijn middel als volgt:

“1.

Op 18 september 2004 werd verzoeker ingeschreven in het vreemdelingenregister en diende verzoeker een aanvraag vestiging op grond van artikel 40 van de Wet van 15 december 1980 in.

Verzoeker werd in het bezit gesteld van een witte kaart - onbeperkte duur op 16 juni 2009 en ingeschreven in het bevolkingsregister.

Na datum van 27 mei 2009 (dag waarop het Hof van Beroep te Antwerpen vonniste dat het huwelijk tussen partijen nietig was - tot zeer grote verbazing van verzoeker) werd verzoeker in het bezit gesteld van de elektronische verblijfskaart C op datum van 16 juni 2009.

Hieruit blijkt dat ondanks de nietigverklaring van het huwelijk van verzoeker, nog een identiteitskaart voor vreemdelingen aan verzoeker werd uitgereikt en dat de afgifte van dit document minstens rechten doet ontstaan in hoofde van verzoeker en hem machtigt zich in het Rijk te vestigen (R.v.St., nr. 45.976, 3 februari 1994).

2.

Verzoeker werd op datum van 18 oktober 2004 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen (BIVR met onbeperkte duur), met een geldigheid tot en met 17 oktober 2009.

Artikel 42quater van de Wet van 15 december 1980 in zijn eerste lid dat:

“Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen: (...)”

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt; nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer”

Artikel 42quater stelt in zijn 4e paragraaf dat:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;”

Er dient vooreerst benadrukt te worden dat minstens voorgaande bepalingen op verzoeker van toepassing zijn:

1° Partijen zijn gehuwd voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand in Tanger (Marokko) op datum van 22 augustus 1996, dit zijnde op het moment van de start van de procedure nietigverklaring maar liefst 10 jaar.

2° Verzoeker leefde samen in één woning met mevrouw (F.) minstens tussen september 2004 en december 2005, dit is méér dan 1 jaar.

3° Op datum van 29 januari 2007 hebben partijen nog het licht gegeven aan een zoon, genaamd (A. B.).

4° Mevrouw (F.) startte de procedure tot ontbinding van het huwelijk op 8 november 2006.

Minstens indien verzoeker zijn verblijf nog gebaseerd was op de identiteitskaart voor vreemdelingen (BIVR met onbepaalde duur- elektronische kaart B) ware het voor verwerende partij niet mogelijk - zelfs manifest onwettig - aan het verblijf van verzoeker een einde te stellen.

3.

In het begin van 2009 wendde verzoeker zich tot de bevoegde gemeentediensten en werd verzoeker in het bezit gesteld van een duurzaam verblijfsrecht op grond van vestiging (Elektronische C-kaart) en werd verzoeker ingeschreven in het bevolkingsregister.

Eens het familielid een duurzaam verblijf heeft bekomen, kan het niet meer verwijderd worden uit België, behalve in één van de volgende gevallen (bron: www.vmc.be)

- Het familielid vormt een ernstig gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid.

- Het familielid verlaat België voor meer dan twee achtereenvolgende jaren.

Artikel 20 van de Wet van 15 december bepaalt in zijn tweede lid dat:

“Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. (...)”

In een wetsontwerp van de Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers dd. 24 maart 2005 wordt voorgesteld het hele artikel als volgt te amenderen:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag kan de minister de vreemdeling die niet in het Rijk is gevestigd, terugwijzen wanneer hij één van de volgende strafbare feiten heeft gepleegd:

1° een misdrijf of wanbedrijf tegen de veiligheid van de Staat bedoeld in titel 1 van boek II van het Strafwetboek;

2° een “inbreuk” bedoeld in de wet van 16 juni 1993 betreffende de bestraffing van ernstige schendingen van humanitair recht;

3° een strafbaar feit bedoeld in het Europees verdrag van 27 januari 1977 tot bestrijding van terrorisme;

4° een strafbaar feit bedoeld in de wet van 19 december 2003 betreffende terroristische misdrijven;

5° een misdrijf bedoeld in artikel 11 van de wet van 13 april 1995 houdende bepalingen tot bestrijding van de mensenhandel en van de kinderpornografie;

Of indien hij in de wet bepaalde voorwaarden voor zijn verblijf niet in acht neemt.

De in het Rijk gevestigde vreemdeling kan, wanneer hij één van de in het eerste lid bedoelde overtredingen heeft gepleegd, door de Koning worden uitgezet na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen” (...)

De ratio achter dit wetsontwerp wordt als volgt geformuleerd:

“Hiermee komt men tegemoet aan de verduidelijking van de term “openbare orde” die nu in de vreemdelingenwet is opgenomen en verleent men tegelijkertijd een wettelijke basis aan de reden waaronder een uitwijzing kan plaatsvinden.”

Dat vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker geenszins één van bovenomschreven strafbare feiten heeft gepleegd.

Verwerende partij trekt het recht van vestiging van verzoeker in als gevolg van het rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit' waar geen rechten geput kunnen worden uit een misdrijf in casu het arrest van het Hof van Beroep dat stelt dat het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw (J.) een schijnhuwelijk was.

Verzoekende partij stelt zich terdege de vraag waarom artikel 42quater van de Wet van 15 december 1980 stelt dat een familielid van de burger van de Unie zijn verblijf niet verliest indien het huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk terwijl verwerende partij zich in deze het recht voorbehoudt aan een in het Rijk gevestigde vreemdeling het (duurzaam) verblijfsrecht te ontnemen op basis van het rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit'.

Bovendien, (...) betwist verzoeker ten stelligste tot op heden dat het een schijnhuwelijk tussen partijen betrof.

4.

Het is kort door de bocht te stellen dat verzoeker de regels van de openbare orde van de Belgische Staat heeft willen raken, meer nog had willen schaden.

Artikel 42quater van de Wet van 15 december 1980 verwoordt duidelijk de beoogde gedachte van de wetgever dat de in België verblijvende vreemdeling ondertussen alhier zijn/haar leven opgebouwd heeft door zijn/haar jarenlange verblijf en enige uitwijzing een totale ontwrichting zou inhouden.

Gelet op het feit dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een elektronische kaart C op datum van 16 juni 2009, gaat verwerende partij in deze immers nog een stap verder daar waar verzoeker gedurende vijf jaar ononderbroken in België verblijft en de totale ontwrichting ten gevolge van een eventuele gedwongen terugkeer vanzelfsprekend door het loutere feit van langdurig verblijf aannemelijk en bewezen is.

Bovendien - en niet in het minst - had verwerende partij de mogelijkheid om enerzijds zowel het verblijfsrecht als de vestiging in te trekken (quod in casu geschiedde) en anderzijds om enkel de vestiging in te trekken.

Verwerende partij kon aan verzoeker een elektronisch vreemdelingenkaart B laten worden (BIVR onbepaalde duur) en hem terug inschrijven in het vreemdelingenregister.

De reden naar het waarom de verwerende partij verder gegaan is dan strikt noodzakelijk is (het huwelijk met mevrouw (F.) is inderdaad beëindigd en partijen zijn niet langer gezamenlijk gevestigd op het Belgische grondgebied), is voor verzoeker een raadsel.

Temeer aangezien verzoeker de vader is van twee Belgische kinderen, (S.) en (A.) en reeds geruime tijd tracht de affectieve band te onderhouden ondanks tegenkanting van zijn ex-echtgenote en effectief de financiële band onderhoudt rekening gehouden met het feit dat verzoeker ondertussen geruime tijd alimentatie betaalt aan zijn ex-echtgenote voor de kinderen.

In die optiek valt verzoeker bovendien perfect onder de nieuwe criteria inzake regularisatie, door de Regering uitgevaardigd op datum van 19 juli 2009 en samenhangend met artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980:

- Prangende humanitaire situatie: verzoeker is vader van twee Belgische kinderen met wie hij tot op heden reeds al het mogelijke heeft gedaan contact te houden alsook voor wie hij reeds geruime tijd een financiële bijdrage levert;

- Verzoeker is duurzaam lokaal verankerd in België omwille van zijn verblijf in België van meer dan vijf jaar en het feit dat verzoeker in België wettig verblijf had;

Er is aldus sprake van schending van artikel 20 en 42quater van de Wet van 15 december 1980, minstens het algemene redelijkheidbeginsel.

Dat het middel gegrond is."

3.1.1. De Raad merkt op dat verzoeker op 1 juni 2008, zijnde het ogenblik van de inwerkingtreding van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet van 25 april 2007) reeds in het bezit was van een onbepaald verblijfsrecht in functie van zijn Belgische echtgenote. Derhalve dient te worden verwezen naar artikel 47 van de wet van 25 april 2007 dat luidt als volgt:

"Vanaf de inwerkingtreding van deze wet zijn alle bepalingen van deze wet van toepassing op de burgers van de Unie, hun familieleden en familieleden van Belgen met dien verstande dat:

1° de verblijfsvergunningen van de burgers van de Unie geldig blijven tot aan het verstrijken van de geldigheidsduur ervan;

2° de burgers van de Unie en hun familieleden alsook de familieleden van Belgische onderdanen die op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze wet in het bezit zijn van een verblijfskaart van onderdaan van een lidstaat der Europese Gemeenschappen of van een identiteitskaart voor vreemdeling, waarbij

hun verblijfsrecht werd vastgesteld, vanaf dat ogenblik van rechtswege geacht worden te genieten van een recht op verblijf overeenkomstig artikel 42 van de wet van 15 december 1980;

3° er onder voorbehoud van schijnhuwelijk, rechtsmisbruik of een andere vorm van fraude die van doorslaggevend belang geweest is voor de erkenning van het verblijfsrecht, slechts een einde gesteld kan worden aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze wet, beschikken over een verblijfskaart van onderdaan van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of een identiteitskaart voor vreemdeling, waarbij hun verblijfsrecht werd vastgesteld, conform het door deze wet gewijzigd artikel 45 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de vreemdeling die op het ogenblik van de inwerkingtreding van artikel 21 van deze wet, met toepassing van de criteria bepaald in de omzendbrief van 30 september 1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwonen in het kader van een duurzame relatie, gemachtigd wordt tot een verblijf voor beperkte duur in de hoedanigheid van partner van een burger van de Unie of van een Belgische onderdaan, vanaf dat moment van rechtswege geacht wordt te genieten van een recht op verblijf op grond van artikel 42 van de wet van 15 december 1980.

Voordat er drie jaren verstreken zijn sedert de afgifte van de eerste verblijfstitel aan de betrokken vreemdeling, kan de minister of zijn gemachtigde een einde stellen aan diens verblijf, al naargelang het geval op grond van artikel 42ter of 42quater van dezelfde wet, met inbegrip van het geval waarbij het samenlevingscontract wordt opgezegd.

Na het verstrijken van de in het tweede lid bedoelde termijn, geniet de betrokken partner van de burger van de Unie of van de Belgische onderdaan een duurzaam recht op verblijf conform de voorwaarden bedoeld in artikel 42quinquies van dezelfde wet.”

Deze bepaling voorziet dat “de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf van de burger van de Unie, zijn familieleden of de familieleden van een Belg, die wordt ingevoerd in artikelen 42bis, 42ter en 42quater van de wet, (...) enkel van toepassing (is) op de personen aan wie het recht op verblijf in België na de inwerkingtreding van de huidige wet werd toegekend. De andere burgers van de Unie, hun familieleden en de familieleden van een Belg blijven toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur in het Koninkrijk. De enige uitzondering op deze overgangsbepaling heeft betrekking op de gevallen van fraude die worden bedoeld in artikel 42septies, omdat dit motief voor een beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe “*fraus omnia corrumpit*.” (Parl.St. 2006-07, 2845/001, 76).

Aangezien verzoeker reeds beschikte over een verblijfsrecht van onbepaalde duur kan hij niet dienstig verwijzen naar artikel 42quater waarin wordt bepaald in welke omstandigheden het verblijfsrecht van familieleden van een Belg of een Unie-onderdaan die nog niet beschikken over een duurzaam verblijfsrecht al dan niet kan worden beëindigd.

De Raad merkt verder op dat het hof van beroep bij arrest van 27 mei 2009 het huwelijk dat verzoeker afsloot met een Belgische onderdaan vernietigde op basis van artikel 146bis van het BW op basis van de overweging dat verzoeker “*kennelijk nooit de intentie heeft gehad een gezin te vormen, zodat er geen gemeenschappelijke wil was om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen*” en dat “*uit zijn handelswijze (...) in tegendeel (valt) af te leiden dat het hem van bij het aangaan van het huwelijk enkel om te doen was (een) verblijfsrecht te bekomen in België.*” Gelet op deze rechterlijke uitspraak kan verzoeker dan ook niet meer betwisten dat zijn huwelijk met een Belgische vrouw een schijnhuwelijk was. Daar uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker louter en alleen een verblijfsrecht van onbepaalde duur verwierf op basis van dit huwelijk en nu dit huwelijk op basis van artikel 146bis van het BW werd vernietigd kon de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, gelet op de bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, aangeven dat verzoeker op frauduleuze wijze een verblijfsrecht verwierf en een einde stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker.

Het feit dat verzoeker op 16 juni 2009 – dus nadat het huwelijk werd nietig verklaard – in het bezit werd gesteld van een nieuwe identiteitskaart voor vreemdelingen verhindert niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vervolgens overgaat tot de beëindiging van het verblijfsrecht wanneer hij pas later kennis kreeg van de gegevens die toelieten te besluiten dat fraude

werd gepleegd. In dit verband moet worden geduid dat uit het neergelegde administratief dossier blijkt dat verweerder pas op 1 juli 2009 in kennis gesteld werd van het arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 27 mei 2009.

Door voor te houden dat verweerder hem een tijdelijk verblijfsrecht had kunnen toestaan toont verzoeker niet aan dat de door hem in zijn eerste middel aangevoerde wetsbepalingen zijn geschonden. Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze instructie werd namelijk, bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, door de Raad van State vernietigd. De bestreden beslissingen verhinderen verzoeker daarnaast ook niet een verblijfsmachtiging aan te vragen, indien hij meent hiervoor in aanmerking te komen.

3.1.2. Artikel 20 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker ook geschonden acht, omschrijft de gevallen waarin een vreemdeling kan onderworpen worden aan een koninklijk besluit tot uitzetting of een ministerieel besluit tot terugwijzing. Ten aanzien van verzoeker werd geen dergelijke maatregel genomen, zodat niet kan ingezien worden hoe artikel 20 van de Vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn.

3.1.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker betoogt het volgende:

“1.

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat deze motivering afdoende moet zijn.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing R.v.V., nr. 10.222, 21.04.2008).

Verzoeker kan absoluut niet akkoord gaan met de motivering zoals ze gegeven wordt door de bestreden beslissing, aangezien deze een schending uitmaken van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen (Belgisch Staatsblad 12.09.1991 en artikel 149 van de Gec. GW.).

De bestreden beslissing houdt een bestuurshandeling uit overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen.

De Gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken moet zijn beslissingen op gemotiveerde wijze nemen, hetwelk niet geschiedde.

Het Hof van Cassatie oordeelde naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake de motivering van de rechtelijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg is tegen willekeur en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen zorgvuldig onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd (Cass. 12 mei 1932, Pas., 1932, I, 166).

2.

In casu is er duidelijk sprake van enerzijds een onjuiste en anderzijds een manifest gebrekkige motivering in de beslissing.

Verzoeker is formeel op heden te stellen dat hij geenszins een schijnhuwelijk is aangegaan met mevrouw (F.).

Het opzet in hoofde van verzoeker is werkelijk compleet zoek, temeer gelet op het feit dat partijen twee kinderen samen hebben, gedurende een periode hebben samengewoond, ettelijke reizen samen hebben gemaakt, etc.

Het arrest van het Hof van Beroep dd. 27 mei 2009 is het sluitstuk van een grondige procedure waar meermaals aangetoond kon worden (en zoals ook geschiedde) dat de aantijgingen van mevrouw (F.)

inzake louter en alleen tot doel hadden het verblijf van verzoeker op een helling te zetten alsook het contact van verzoeker met de kinderen algeheel te kunnen blokkeren.

Het summiere - en eenzijdige - relaas dat in het Arrest wordt vermeld ter staving van de inwilliging van het beroep van mevrouw (F.), is in schrill contrast met de duidelijke vaststellingen van niet alleen de Eerste Rechter in de procedure eerste aanleg, doch ook onder meer met de vaststellingen van de Vrederechter van het 5e kanton te Antwerpen in zijn vonnis dd. 24 juni 2006.

Verzoeker legt enkele foto's aan U voor die aantonen dat partijen wel degelijk een duurzame relatie hadden gedurende enkele jaren (stuk 7). Deze foto's werden niet gebruikt in de gerechtelijke procedure om redenen dat zij niet tijdig werden medegegeeld doch bewijzen klaar en duidelijk de relatie tussen partijen.

3.

Voor het overige stelt de beslissing dat verzoeker geen financiële of affectieve band onderhoudt met de twee kinderen (B. S.) en (B. A.).

Dat deze motivering manifest onjuist is, daar waar verzoeker ondertussen vooreerst geruime tijd alimentatie betaalt voor bovenvermelde kinderen en alles in het werk stelt de kinderen te mogen zien.

Zoals hierboven vermeld, kreeg verzoeker de kans de kinderen te zien in de neutrale bezoekerimte te Antwerpen doch om redenen van taalproblemen verliep het bezoek telkens moeizaam. Verzoeker heeft echter onmiddellijk het nodige gedaan om Nederlands aan te leren.

Ter zitting dd. 16 oktober 2009 stelde mevrouw de Procureur uitdrukkelijk dat de bezorgdheid en wens van vader (resp. verzoeker) om de kinderen te zien duidelijk blijkt uit het feit dat hij - samen met zijn raadsman - telkenmale persoonlijk aanwezig is ter zitting omtrent de belangen van (S.).

Verzoeker wil niets liever dan een werkelijke affectieve band verder uit te bouwen met zijn kinderen doch wordt hierin compleet geblokkeerd door zijn ex-echtgenote, mevrouw (F.) die alles in het werk stelt verzoeker het leven zuur te maken.

Het is aldus geen kwestie van geen band te onderhouden, het gaat erom de ruimte noch de mogelijkheid te krijgen om deze band te onderhouden.

Dat de bestreden beslissing aldus de motiveringsplicht zoals genoemd in de aanhef van dit middel manifest schendt.

4.

Het proportionaliteitsbeginsel is geschonden indien het voordeel voortspruitende uit een beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de vreemdeling er door ondergaat (R.v.V., nr. 3006, 24.10.2007).

Artikel 8, lid 1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens beschermt het recht op een privé -en gezinsleven. Dit houdt onder meer het recht in op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen.

Verzoeker wenst expliciet te verwijzen naar vaste rechtspraak van de Raad van State, waarin het principe gesteld wordt dat - op straffe van nietigheid - een afweging gemaakt moet worden of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling (Raad van State 25/9/1986, nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854, e.v.; Raad van State 13/2/1992, nr. 38.739, Arr R.v.St., 1992, z.p.; Raad van State 25/6/1992, nr. 39.848, Arr. R.v.St., 1992, z.p.).

De bepalingen uit het E.V.R.M. zijn niet absoluut, doch uitzonderingen dienen wel strikt geïnterpreteerd te worden.

De bestreden beslissing gaat compleet voorbij aan het feit dat verzoeker te goeder trouw is.

Verzoeker verblijft ondertussen meer dan 5 jaar op het Belgische grondgebied op regelmatige en legale wijze.

Verzoeker heeft ondertussen een ruime vriendengroep uitgebouwd en paste zich aan de normen en waarden van de Belgische samenleving aan.

Verzoeker is gedurende deze lange periode werkzaam geweest en op heden tewerkgesteld als ober.

Verzoeker komt reeds geruime tijd al zijn fiscale en sociale verplichtingen na en voorziet perfect in eigen levensonderhoud.

Het meest frappante voor verzoeker is echter uiteraard de weerslag van deze beslissing op het leven van de kinderen van verzoeker en de mogelijkheid voor verzoeker om een band met zijn bloedeigen kinderen te hebben en verder te trachten uit te bouwen.

Verzoeker tracht gedurende geruime tijd enig omgangsrecht te bekomen met zijn kinderen maar wordt hierin steevast geblokkeerd door zijn ex-echtgenote die door het prerogatief van het maken van volstrekt onjuiste beweringen omtrent verzoeker telkenmale diverse instanties naar haar hand zet.

Geenszins vermeldt de bestreden beslissing waarom de intrekking van het recht op vestiging van verzoeker belangrijker geacht wordt dan de prangende humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Verzoeker kan bogen op een verregaande integratie daar waar hij ondertussen door zijn langdurig verblijf in België zijn centrum van sociale, affectieve, economische maar vooral familiale belangen hier in België heeft opgebouwd.

Het voordeel voor de Belgische Staat door de uitvoering van de huidige bestreden beslissing staat in volstrekte disproportie met het nadeel dat niet alleen verzoeker doch ook de kinderen van verzoeker zullen ondervinden door de uitvoering ervan.

Dat er aldus minstens sprake is van schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat het middel gegrond is.”

3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoeker kan trouwens niet stellen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen niet te kennen, nu hij deze weergeeft en betwist in zijn verzoekschrift.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verzoeker kan ook niet nuttig verwijzen naar artikel 149 van de Grondwet, omdat deze bepaling niet toepasselijk is op administratieve beslissingen (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

3.2.2. Waar verzoeker verder stelt dat de bestreden beslissingen gebaseerd zijn op onjuiste motieven voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een bestuursbeslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de mate dat verzoeker opnieuw betwist dat hij een schijnhuwelijk afsloot kan het volstaan nogmaals op te merken dat het feit dat verzoeker wel degelijk een schijnhuwelijk afsloot werd vastgesteld door het bevoegde rechtscollege en derhalve niet meer ter discussie kan gesteld worden voor de Raad.

Verzoeker beweert voorts dat hij wel degelijk banden onderhoudt met de twee kinderen die tijdens het vernietigde huwelijk werden geboren en dat het standpunt dat verweerder hierover inneemt in de eerste bestreden beslissing incorrect is. De Raad dient evenwel op te merken dat de stelling van verweerder zich beperkt tot de vermelding dat uit *“het sociaal-economisch onderzoek gevoerd door de wijkagent blijkt dat (verzoeker) geen financiële of affectieve band onderhoudt met de twee kinderen (B.S.) en (B.A.)”* en dat deze vaststelling steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Zelfs indien verzoekers beweringen – die neerkomen op het betwisten van de vaststellingen die werden gedaan door de wijkagent – bovendien juist zouden zijn, dan nog moet vastgesteld worden dat zij gericht zijn tegen een overtollige vermelding in de motivering van de eerste bestreden beslissing en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836). Het feit dat een vreemdeling banden onderhoudt met kinderen verhindert immers niet dat wordt vastgesteld dat hij een verblijfsrecht verkreeg op frauduleuze basis en dat overgegaan wordt tot de intrekking van dit verblijfsrecht. Ten overvloede moet nog worden geduïd dat verzoeker – door het voorleggen van foto’s waarop hij staat afgebeeld met een vrouw en een kind en door het voorleggen van bankuittreksels waaruit blijkt dat hij tussen mei 2008 en februari 2009 een aantal stortingen deed aan zijn Belgische *“echtgenote”* – niet aantoonde dat hij actueel nog enige band onderhoudt met de tijdens het huwelijk geboren kinderen. De stelling van verzoeker dat hij initiatieven neemt om een omgangsrecht te verkrijgen met één van de kinderen is evenmin van die aard om toe te laten enige effectieve en bestaande band met de kinderen vast te stellen. Uit de stukken die aan de Raad werden voorgelegd blijkt daarenboven dat verzoeker het eerstgeboren kind niet wenste, dat hij akkoord ging dat de moeder van het oudste kind dit kind alleen zou ten laste nemen (cfr. verstotingsakte), dat hij jarenlang gescheiden leefde van de kinderen en dat hij de Nederlandse taal die de kinderen spreken niet beheerst.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt geenszins.

3.2.3. Verzoeker kan ook niet gevolgd worden waar hij voorhoudt dat artikel 8 van het EVRM geschonden is. Opdat een vreemdeling zich zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat verzoeker een gezinsleven in België heeft opgebouwd. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende "hecht" is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Zoals hoger werd aangegeven blijkt evenwel niet dat verzoeker enig gezinsleven in België heeft. Verzoeker kan bijgevolg niet nuttig verwijzen naar rechtspraak met betrekking tot situaties waar wel sprake was van een gezinsleven.

In zoverre verzoeker verder verwijst naar de andere relaties die hij in België heeft opgebouwd dient te worden gesteld dat hij niet aannemelijk maakt dat deze relaties van die aard zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Relaties die nog moeten uitgebouwd worden vallen ook niet onder de bescherming van deze verdragsbepaling.

Door louter te stellen dat hij geïntegreerd is, dat hij in België heeft gewerkt, dat hij zijn fiscale en sociale verplichtingen is nagekomen en hij perfect in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien toont verzoeker evenmin aan dat door de bestreden beslissingen enig door artikel 8 van het EVRM beschermd recht geschonden wordt. Verzoeker wist of behoorde tevens te weten dat indien aan het licht zou komen dat hij een schijnhuwelijk afsloot hij zijn verblijfsrecht en de daaraan gekoppelde voordelen zou verliezen. Onder deze omstandigheden valt de voorgehouden inmenging in het privéleven niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", *T. Vreemd*. 1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld. Aangezien niet blijkt dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het recht op een privé- of gezinsleven zoals voorzien in artikel 8, eerste lid, van het EVRM diende het bestuur bijgevolg geen proportionaliteitstoetsing door te voeren.

3.2.4. Verzoeker gaat ook voorbij aan de vaststelling dat hij slechts een verblijfsrecht verkreeg door een schijnhuwelijk af te sluiten en dat hij zich, gelet op artikel 79bis van de Vreemdelingenwet, dus schuldig maakte aan een misdrijf. Het feit dat een bestuur een einde maakte aan een voordeel dat voortvloeide uit het plegen van een misdrijf kan hoe dan ook niet als disproportioneel beschouwd worden.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng januari tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK